

اجابت به واسطه لطف خاص خداست نه درستی دعای ما

عضو هیئت علمی گروه معارف دانشکده علوم پزشکی دانشگاه تهران تصریح کرد: خالق من می‌داند که من او را می‌خواهم؛ به همین دلیل بر اساس آن لطف خاص به من جواب می‌دهد. در بسیاری از موارد اجابت به واسطه لطف خاص خداست نه درستی دعای ما و اجابت به دلیل توجه دادن ما به خدا صورت می‌گیرد.

عضو هیئت علمی گروه معارف دانشکده علوم پزشکی دانشگاه تهران تصریح کرد: خالق من می‌داند که من او را می‌خواهم؛ به همین دلیل بر اساس آن لطف خاص به من جواب می‌دهد. در بسیاری از موارد اجابت به واسطه لطف خاص خداست نه درستی دعای ما و اجابت به دلیل توجه دادن ما به خدا صورت می‌گیرد.

حجت‌الاسلام والمسلمین محسن ادیب بهروز

حجت‌الاسلام والمسلمین محسن ادیب بهروز، عضو هیئت علمی گروه معارف دانشکده علوم پزشکی دانشگاه تهران و مدیر گروه رشته تاریخ اسلام در جامعه الزهراء (س) و حوزه خواهران در گفت‌وگو با خبرگزاری قرآنی ایران (ایکنا) در بخش اول سخنان خود با تأکید بر اینکه حتماً باید در اظهار نظرهای دینی از روش پازلی (مجموعه مستنداتی که منجر به فهم مراحل مبحث دینی و نحوه صحیح عمل به آن می‌شود) استفاده کرده و دقیقاً به خواننده اعلام کنیم که از چه منابعی استفاده کرده‌ایم، گفت: معمولاً ما به‌خاطر موانعی خواستن خدا را به‌صورت واقعی نداریم بلکه به‌صورت واژگانی یا ذهنی داریم، اگر آن موجود ذهنی ما با آن حقیقت مطلق تطبیق نکند؛ اجابتی حاصل نمی‌شود، چرا که ما خدا را صدا نزده‌ایم. بخش اول مصاحبه را اینجا بخوانید:

وی در بخش دوم سخنان خود ادامه داد: من در ذهنم موجودی را به نام خدا برای خودم تعریف کرده‌ام و او را صدا می‌زنم؛ در قرآن خداوند می‌فرماید «؛اگر شما مرا صدا کنید من پاسخ می‌دهم»، برخی می‌پرسند پس چرا وقتی من خدا را صدا می‌زنم جواب دریافت نمی‌کنم؟ در جواب می‌توان گفت «؛باید دید شما چه کسی را صدا می‌زنید»؛ در اصول کافی هم مطرح شده که می‌توان بررسی کرد شما چه کسی را صدا کرده‌اید، خدا را یا موجود ذهنی که خود ساخته‌اید؟

خدای ذهنی خود را توصیف کنید

این استاد دانشگاه کشورمان به همه مسلمانان توصیه کرد در زندگی خود یک‌بار هم که شده خداوندی را که در ذهن دارند بر روی کاغذ توصیف کنند و اظهار کرد: هر مسلمانی یک بار در زندگی خود خدایی را که در ذهن دارد به‌صورت واژگانی بر روی کاغذ ترسیم و توصیف کند، بعد ببیند که خدای ذهنش با خدایی که در قلبش وجود دارد چه قدرهمانگ است، چرا که گاهی خدایی که در ذهن داریم چون برخاسته از مجموعه اطلاعات دانشی ماست، ممکن است بهتر و عالی‌تر از خدایی که در قلبمان باور کرده‌ام، باشد.

عضو هیئت علمی گروه معارف دانشکده علوم پزشکی دانشگاه تهران،

خداوند بر ناتوانی‌های ما علم دارد به همین دلیل در بسیاری از اوقات بر اساس همان لطف خاص به ما کمک می‌کند که بتوانم با راه‌کارهایی از بن بست‌هایی که در آن قرار می‌گیریم خارج شویم
وی به عنوان مثال مطرح کرد: ممکن است من در ذهنم خداوند را بر اساس اطلاعات دانشی قدرتمند بر تأمین نیازهای مادی خودم بدانم، اما در قلبم این مسئله را باور نداشته باشم، وقتی این مسئله را در قلبم باور نمی‌کنم، طبیعی است که خدایی که در قلب من قرار گرفته است، با خدایی که در ذهنم وجود دارد تفاوت داشته باشد.

حجت‌الاسلام ادیب بهروز در ترسیم مراحل که می‌تواند به مسلمانان برای انجام صحیح دعا کمک کند، گفت: اول باید خدای ذهنی را بر روی کاغذ ترسیم کنیم، بعد به یک کارشناس واقعی قرآنی مراجعه کنیم تا به کمک قرآن که تنها منبع دست‌یابی به خصوصیات حقیقت مطلق است؛ فاصله میان خداوند حقیقی با خداوند ساخته ذهنمان را به دست آوریم.

وی با تأکید بر اینکه باید در این مرحله از حضور کارشناسان دقیق با ضریب خطای کم بهره گرفت، تصریح کرد: البته حتماً باید این احتمال را بدهیم که هر چه کارشناس من توانایی کمتری داشته باشد ضریب خطای برداشت کارشناس افزایش پیدا می‌کند و در نظر داشته باشیم که در این مرحله از یک واسطه انسانی با خطاهای متعدد استفاده کرده‌ام که از یک کتاب الهی که عین کلمات خداوند است، استفاده بشری کند.

عضو هیئت علمی گروه معارف دانشکده علوم پزشکی دانشگاه تهران، افزود: برای کمتر شدن ضریب خطای کارشناس بهتر است به کارشناس معصوم(ص) و حتی خود پیامبر(ص) مراجعه شود تا او خداوند را از زبان قرآن برای ما توصیف کند، سپس ما باید خداوند قرآنی را با خدای ذهن خودمان مطابقت بدهیم، اگر دیدیم این خداها یکی است و یا نزدیک به هم هستند امیدوار باشیم که وقتی دعا می‌کنیم، یعنی خدا را صدا می‌زنیم، آن حقیقت مطلق را مورد توجه قرار داده‌ایم، ولی چنانچه دیدیم تفاوت زیادی دارد باید بدانیم موجودی را صدا زده‌ایم که غیر از آن حقیقت مطلق بوده است پس نباید انتظار داشته باشیم که وقتی دیگری را صدا زده‌ایم، جواب را از آن حقیقت مطلق دریافت کنیم.

خبرنگار اینجا با اشاره به حدیثی از امام جواد(ع) که می‌فرماید «#171هر که از خدا قطع امید کند و به غیر او پناهنده شود، خداوند او را به همان شخص واگذار می‌کند» سؤال کرد «#171یعنی خداوند همه ما را به غیر واگذار کرده است؟» که وی پاسخ داد: خیر، در موقعیت‌هایی خداوند از لطف خاص خود برای بندگانش استفاده می‌کند، خداوند بر ناتوانایی‌های ما علم دارد به همین دلیل در بسیاری از اوقات بر اساس همان لطف خاص به ما کمک می‌کند که بتوانیم با راهکارهایی از بن‌بست‌هایی که در آن قرار می‌گیریم، خارج شویم.

وی تصریح کرد: علی‌رغم علم خدا و لطفش بهتر است که ما از اول بدانیم که وقتی فکر می‌کنیم در حال دعا هستیم آیا واقعاً دعا می‌کنیم یا کار دیگری انجام می‌دهیم. تصور رفتاری ما از دعا، طلب حاجت است، یعنی من در دعا بلافاصله طلب حاجت می‌کنم و از خدا می‌خواهم مشکلم را رفع کند، اما دعا این نیست. دعا اساساً عبادت است، لذا گفته می‌شود، کسانی که دعا نمی‌کنند مشرک و متکبر هستند، لذا در آیه قرآن داریم که حضرت ابراهیم بسیار دعا می‌کرد، چرا که بسیار خدا را صدا می‌زد و عبادت می‌کرد.

حجت‌الاسلام ادیب بهروز با تأکید بر اینکه اجابت زمانی محقق می‌شود که ما حقیقت مطلق را صدا بزنیم، موقعیتی را به تصویر کشید که ما آن حقیقت مطلق را در ذهن نداریم بلکه موجود دیگری را داریم و گفت: خالق من می‌داند که من او را می‌خواهم به همین دلیل اینجا بر اساس آن لطف خاص به من جواب می‌دهد و اجابت صورت می‌گیرد، در حالی که بر اساس مسیر عادی نباید اجابتی صورت گیرد، لذا در بسیاری از موارد اجابت به واسطه لطف خاص خداست نه درستی دعای ما و اجابت به دلیل توجه دادن ما به خدا صورت می‌گیرد.